

има едно постоянно въртене въ точно противната посока. Дѣйствителнитѣ движения и на Слънцето и на Луната сж не отъ *изтокъ* къмъ *западъ*, а точно обратното — отъ *западъ* къмъ *изтокъ*. Това лесно може да се забележи, ако нѣколко нощи подъ редъ наблюдаваме положението на Луната между постояннитѣ звезди. Ако първата нощъ сме забелязали луната на единъ и сжщъ меридианъ съ дадена звезда, то на другата нощъ ние ще я намѣримъ порядъчно отдалечена на изтокъ отъ звездата. Следващата нощъ това отдалечение ще бжде вече двойно по-голѣмо. Изразено въ време, всѣкидневното изоставане на луната е равно на около 49 минути и ако сме забелязали изгрѣва на луната отъ предната вечеръ, съ голѣмо приближение бихме могли да предскажемъ сжщия за следващата.

Формата на земята не е съвършено сферична, както по рано се е мислило. Тя представлява сфероидъ, малкия диаметръ на който е самата земна ось—дълга 12,713 километра а голѣмия диаметръ, което е екваториалния такъвъ — 12,756 километра или съ 43 клм. по-дългъ отъ земната ось.

Земята се върти около своята ось въ сжщото направление, както се върти тя по своята орбита около слънцето. Осьта на въртението, обаче, е наклонена къмъ плоскостъта на орбитата на жгълъ $66^{\circ}33'$, така че плоскостъта на Екватора, бидейки перпендикулярна къмъ земната ось, склучва съ *плоскостъта на орбитата*, жгълъ $23^{\circ}27'$. Плоскостъта на земната орбита се нарича още Еклиптика. Съ други думи казано, това е плоскостъта, въ която постоянно намираме слънцето.

Точното време, за което земята се завърта веднажъ около своята ось е 23 часа 56 минути и